

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci žalobce: **E. D.**, zastoupeného JUDr. Renatou Volnou, advokátkou se sídlem Pellicova 25, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 12. 7. 2004, č. j. OAM-392/LE-PA03-PA03-2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2004, č. j. 56 Az 97/2004-21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Renaty Volné **se určuje** částkou 2558,50 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 7. 2004 zamítl žalovaný žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobce napadl toto rozhodnutí včasnou žalobou. Jako žalobní body označil jednotlivá ustanovení správního řádu (§ 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 3), jejichž znění reprodukoval. Kromě porušení uvedených procesních pravidel žalovaný pochybil též při aplikaci hmotněprávních ustanovení, a to konkrétně ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu: žalobce je totiž přesvědčen, že žalovaný měl jeho případ podřadit zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v § 12 zákona o azylu (resp. alespoň jej kvalifikovat podle § 91 tohoto zákona), neboť skutečnosti, které žalobce uváděl ve správním řízení, svědčí o pronásledování ve smyslu tohoto ustanovení. Co se skutkových důvodů týče, odkázal žalobce na správní spis. Závěrem navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a jeho věc opětovně projednána.

Krajský soud v Brně žalobu zamítl rozsudkem ze dne 29. 10. 2004; přisvědčil přitom žalovanému v hodnocení důvodů, pro něž byla žalobcovu žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy na vadě řízení před správním orgánem.

Stěžovatel zejména žalovanému vytkl, že se vůbec nezabýval tím, zda u něj není dána překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, ač je to v rozporu s čl. 33 odst. 1 Ženevské úmluvy. U stěžovatele se přitom neuplatní výlučka z principu *non-refoulement*. Stejně tak žalovaný porušil i čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení: stěžovatelovu žádost zamítl, i když věděl, že to povede k rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal též o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však - s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost je nepřipustná.

Stěžovatel se domnívá, že žalovaný u něj měl zkoumat existenci překážky vycestování s ohledem na princip *non-refoulement* a na mezinárodněprávní ochranu před mučením a krutým zacházením; v žalobě však takovou námitku neuplatnil. Vnesl tak do kasačního řízení výlučně nové právní důvody, o nichž se v řízení před krajským soudem nezmínil, i když tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V jeho žalobě, jak plyne ze soudního spisu, chybí jakékoliv konkrétní právní výtky: její obsah je tvořen toliko citací četných zákonných ustanovení a obecným konstatováním, že žalovaný tato ustanovení porušil, případně doplněným o sdělení, že stěžovatelův případ spadá pod to či ono ustanovení. Své právní výtky stěžovatel mohl konkretizovat již v žalobě, neboť se týkají postupu správního orgánu v řízení; učinil tak však až v kasační stížnosti. Kasační stížnost navíc -stejně jako žaloba – neobsahuje žádné skutkové okolnosti, na nichž by stěžovatel teprve mohl založit právní důvody nezákonnosti.

V kasačním řízení tedy stěžovatel uplatnil toliko nové důvody, které nebyly obsaženy v žalobě, a kasační stížnost je proto nepřipustná. Nejvyšší správní soud se stížními námitkami z tohoto důvodu věcně nezabýval a kasační stížnost odmítl [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Zástupkyni, která byla stěžovateli ustanovena soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal stěžovatelově zástupkyni v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 2000 Kč za dva úkony právní služby a 150 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož stěžovatelova zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka 2150 Kč o částku 408,50 Kč odpovídající dani, kterou je zástupkyně povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy zástupkyni náleží 2558,50 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu